

Adolfas Ramanauskas-Vanagas gymnasium

Meda Marcinauskaitė, IV a

Teacher Agnė Ingelevičienė

„To sense internal serenity, to uncover harmony and inner balance, to resolve physically and mentally paralysing life resistance...“

Vincas Mykolaitis - Putinas

The life goes by

The world we live in has never been more extraordinary and bizarre than it is now, yet presumably all generations ever lived thought so as well. However, there is at least one exceptional occurrence which we will be blabbing about for our grandchildren like our grandfathers are constantly reiterating themselves to us when it comes to their scarce and burdensome childhood stories. Undoubtedly, we will act as if we have stoically endured the Flood and not anyone, who has not been there, could possibly understand. The belief that youngsters would not get the picture has always prevailed, it may be valid, yet our stoic and virtuous posture could be questioned. The most serious cohesion among world society could have been spotted when the very first sparks of upcoming conflagration occurred. I recall my grandmother declining all plans, which demanded to step outside, for a fear she might get burned. Bearing in mind the true fire had not been even close, only the smell of smoke could be noticed here in Lithuania, this act of behaviour does seem ridiculously absurd from nowadays perspective. Today the situation is completely opposite – whole world is drowning in flame and ashes, but people have adapted to react indifferently. Looking back on the early days, little by little different spots all over the world began outbreaking, everyone else were left with the limited opportunity to prepare for the future when their home, their family, their dearest relatives or friends would be on risk to burn to ashes – everyone understood the Fire was going to spread out and cause irreparable damage not discriminating or excluding anyone. Already more than one year in the state of emergency, constant fear and uncertainty, mayhem and despair has gone. Unquestionably everyone was compelled to find their support – and mine was two Friends: Maggie and Michael. The latter has always been by my side, all my life that I can remember. The relationship between us is unparalleled and indestructible. On the other hand, I got to know Maggie only several years ago, however she has already turned my life upside down, made me value things I earlier despised. She has changed me irrevocably.

Michael – introverted idealist. Individualism, autonomy, independence from surroundings are the qualities He values the most. Introspectivity empowers Him to encounter brainwaves of self-analysis, to truly understand how does the life work on the existential level. He dares to raise philosophical dilemmas as if there actually is one right answer. Career and erudition are the only true qualities that matter. Michael accepts other's opinion, even if it's the unpopular one, yet He has the audacity to repeat that His statement is usually the most equitable and

legitimate one. When He slips, Michael overturns his moral foundations, snatches all noticeable discrepancies and destroys all plausible evidences that have ever been inside His head. He is not fond of errors, yet comprehending that it is the only way to achieve His ultimate goal – perfection – Michael steps over Himself and admits the stumbles. Finding it difficult to communicate, He does not thrive for socialization, although deep talks with other introspective creatures does inspire and galvanize. High hopes, goals, career related aspirations are waiting for Him in the (not) so far future, yet everything Michael has now is just the hard work which perfects Him – only this personality manages to be satisfied by such intangible outcome.

Maggie – extroverted manipulator. First things to mention: She is the embodiment of vivacity, expressivity and spontaneity. This personality could be compared with hyperactive volcano, which is about to explode and cause full-scale damage or at least leave some footprints to remind everyone that She has been there. Her ability to observe environment and occurrences, to swiftly scan other people and make preconceptions, which bizarrely turn out to be valid in most of the cases, frequently are being used against others. Maggie gain superiority in arguments which is why it is Her comfort zone where She feels like She is in her element. Maggie goes hand in hand with manipulations and maneuvers and that is why She is a true artist when it comes to setting traps in relationships where She is the only one fully understanding the operating principle. She involves Herself and others in those nets not because of innate immorality, but for the thirst of charisma, drama, risk, disarray and last, but not least – action. The only thing truly valued by Maggie is the worth of the present moment. Only that can help Her benefit and take everything out of this life.

Not only has Michael's and Maggie's company been the biggest inspiration individually, but also Their inter - correlation affected and taught me more than anyone else. When innately differing elements – Water and Fire – get together, each of Them has to yield from time to time to maintain Their well – being and not to flood or burn entire field. They have known each other since my very childhood, yet Maggie's and Michael's relationships started to flourish only a few years ago. Now they still struggle the most when it comes to finding a perfect balance between the need of socialization and time with Themselves. However, they do complement each other – when Maggie gets trapped in Her personally maneuvered nets, Michael comes loaded with cold logic and calmly undo the traps. Admittedly, not always does His armory cope with Maggie's emotions and manipulations damage, but at least it is being reduced noticeably. Similarly, Maggie is able to help Michael by dragging Him out when He gets stuck in His own, a little psychic, mind. The dynamic here is inexplicably intriguing, which empowers and inspires me.

Maggie and Michael do not have any physical appearance, they are not embodied in any way. They thrive inside me as constantly raging Sea, just like the one described in Maironis poems. They both individually know what They want, what They are able to do and what is best for Them – for me. When The Sea settles, I feel fully fledged. The real chaos prevails when Michael and Maggie do not manage to share the dominion. Those are the moments when belles-lettres begins to represent the real life, it is when I realize that fiction characters can be truly identified. Suddenly Liudas Vasaris' doubts between religious duty or poetic

vocation become understandable and explicable. All that both of us desire is to obtain the ability of resolving those choices as smoothly as others do. Yet maybe Vasaris was right, maybe this endowment is not for everyone: „*Now I have realized that doubts and inner anguish is inevitable. Even though, do I have to keep avoiding it? Maybe not. Without internal conflicts and suffering there will be no creational products. Only burning and reviving from ashes creator can express itself.*“ I suggest that is exactly what I would call my inspiration throughout quarantine, throughout life.

„Turėti ramią sąžinę, rasti vidaus harmoniją, išspręsti paraližuojančias mūsų veikimą gyvenimo antinomijas...“

Vincas Mykolaitis - Putinas

Eina gyvenimas

Dabartis esti visai kitokia, mūsų protėviams jau nebeįprasta nei būdavo jų klestėjimo laikais. Suprantama, kiekviena karta mano, jog gyvena įdomiausiame amžiuje, eroje, taip pat galvojame ir mes – 2019 metų pabaigoje išsižiebusi kibirkštėlė jau spėjo nudeginti be išimčių visus pasaulio kampelius. Kai kuriuose degė ištisos civilizacijos, statytos metų metus, iškilusių, bet tuo pačiu ir nekalčiausių žmonių gyvenimai, jų praeitys ir ateitys. Dūmais dusinti ligoniai ir lavonai nusėjo Ketvirtosios Valdžios gatvę. Situacijos rimtį įrodo dar ir dabar negeštantys židiniai, nesitraukiantis smogas, net kai vieninteliai žmonės šiuo metu iš tikrųjų verti „Herojaus“ vardo – ugniagesiai – atrodo, jau yra padarę viską, ką tik begalima sugalvoti. Šio, tai su maru, tai su gripu, sulyginamo šešėlio padariniai, neabejotinai, yra klaikūs, tačiau net ir čia įmanoma išvelgti šviesos krislelį – vis vien kiekvieno žmogaus gyvenime vyrauja jį įkvėpiantis, pasiduoti neleidžiantis matmuo. Man šią katastrofų virtinę morališkai išgyventi padėjo dvi Asmenybės: Megė ir Maiklas. Pastarąjį pažįstu visą savo sąmoningą, kuris išlikęs manojoje atmintyje, gyvenimą, mūsų santykiai ištis visuomet buvo ir yra labai unikalūs bei stiprūs. Kita vertus, su Mege susipažinau visai neseniai, prieš maždaug dvejus metus, tačiau net ir per tokį trumpą laikotarpį ji sugebėjo apversti manąjį gyvenimą aukštyn kojom, priversti tikėti tuo, ką anksčiau niekinau. Ji pakeitė mano pasaulį.

Maiklas. Jei reikėtų Jį apibūdinti dviem žodžiais, tai būtų „intravertas svajoklis“. Asmenybė, labiausiai vertinanti individualumą, autonomiją, nepriklausomybę nuo kitų individų ir aplinkos veiksnių. Geriausias gebėjimas – analizuoti save, suprasti pasaulio veikimo principą, kelti egzistencinius klausimus, tartum jie turėtų vieną teisingą atsakymą, kurio kol kas dar niekas neatrado. Karjera bei išsilavinimas yra didžiausios vertybės, prilyginamos moralės pagrindams. Maiklas vertina asmens pasirinkimo laisvę, moka gerbti kitų nuomonę, tačiau visuomet mano, jog Jo įsitikinimai yra teisingiausi – „taip dažniausiai ir būna“, – mėgsta kartoti Jis. Suklydęs, perkrato savo moralinių įsitikinimų bazę, randa klaidą, dviprasmybę ar neatitikimą, netikslumą, nebijo to pakeisti. Jis nemėgsta, tačiau nebijo klysti, kadangi teigia, jog klaidos yra tobulumo variklis. Laisvai ir sąmoningai Jo egzistencijai kompanija nebūtina, dažnai vargina, tačiau retkarčiais komunikacija su introspektyviais žmonėmis tampa įkvėpimo šaltiniu. Siekiai, idėjos, svajonės, karjeros aukštumos – viskas slypi jo galvoje,

laukia būti pasiektos ateity. Ką Jis turi dabar? Sunkų darbą, kuris duoda tik Jam pačiam įžvelgiamus vaisius – mąstymo ir sąmonės tobulėjimą.

Megė. Jos klišinis apibūdinimas, turbūt, būtų „ekstravertė manipulatorė“. Ši asmenybė yra gyva, ekspresyvi, spontaniška, turinti be galo daug charizmos, santykiuose to visada reikalaujanti iš kitų. Ji tarsi energetinis vampyras, jaučiantis malonumą provokuojant, stumiant iš komforto zonos kitus. Konfliktai yra Jos arkliukas, ant kurio Megė demonstruoja savo gebėjimą analizuoti aplinką, įvykius, žaibiškai įvertinti žmones, kartais panaudojant tai prieš juos pačius. Ji jaučiasi kaip tikra asė rezgant sudėtingus santykių tinklus, kuriuos dažniausiai išnarplioti moka tik Ji pati. Megė dažnai išsivelia į manipuliacijas ir machinacijas ne dėl to, kad būtų prigimtinai nedora asmenybė, Ji tiesiog trokšta dramtizmo, rizikos, painiavos, sąmyšio, o svarbiausia – veiksmo. Didžiausią vertę turi esamosios būties akimirka bei tai, ką įdomiausio galima iš jos išpešti.

Nors Megės ir Maiklo, kaip pavienių individų, kompanija buvo didžiausias mano palaikymas, įkvėpimo šaltinis, atstojęs žemėlapi, kuriuo reikia vadovautis, einant gyvenimo keliu, Jų abiejų tarpusavio santykiai, tai kaip Jie kontrastavo ir ieškojo bendrų kompromisų kartu, mane taip pat veikė, aš jais žavėjausi ir mokiausi stebėdama iš šalies. Būdami prigimtinai visiškai skirtingomis asmenybėmis, iš pradžių (sakyčiau, apie 16 pirmųjų pažinties metų) net nebandžiusiomis bendradarbiauti, Megė su Maiklu bendros kalbos ir rimtesnių ryšių ėmė ieškoti apie septynioliktuosius metus. Manychiau, kad sunkiausiai Jiems vis dar sekasi rasti tobulą pusiausvyrą tarp poreikio bendrauti su kitais, trečiaisiais asmenimis, ir poreikio būti individualiai – sunkiausia yra derinti intravertiškąsias ir ekstravertiškąsias savybes. Tačiau, be abejo, su laiku atsiranda vis daugiau momentų, kuomet Jie, gal dar ir ne visai sėkmingai, bet geba papildyti vienas kitą. Kai Megė persistengia, regzdama santykių tinklus, pati juose įstringa, į pagalbą ateina meistras Maiklas, nešinas aštriausiomis logikos žirkklėmis. Tačiau net ir geriausiai paruoštas, šis įrankis ne visada lengvai perkerpa emocijų, subjektyvumo bei manipuliacijų siūlą. Kai Maiklas pasijunta beklimpstąs slegiančių apmąstymų liūne, Megė entuziastingai atsokuoja, čiumpa Jį už parankės ir tempia prasiblaškyti. Tokia santykių dinamika man rodosi esanti nepaaiškinamai įdomi, įkvepianti išsiversti bet kokioje situacijoje, suteikianti nepaaiškinamą stiprybės ir visagališkumo jausmą.

Šie du asmenys – ne žmonės. Tai – Asmenybės. Dvi neramos, nuolat besiblaškančios, kaip audringa Maironio jūra, manosios sielos dalys, abi žinančios, ko nori, ką gali, ko Joms – man – reikia. Joms sutariant ir sėkmingai (bent iš trečio ar ketvirto karto) randant kompromisą, aš jaučiuosi pilnavertiškai. Tikrasis sąmonės sąmyšis užverda, kai išryškėja Megės ir Maiklo nesuderinamumas. Tuomet Liudo Vasario svarstymai tarp gaivališkos poeto prigimties ar teisingos dvasininko pareigos ištis įgyja prasmę realiame, ne tik grožinės literatūros, pasaulyje. Viskas, ko mūsų siela nori – rasti vieną išeitį taip lengvai, kaip kad atrodo, jog be jokių sąmoningų pastangų pavyksta kitiems. Išeitį, kuria net nemirktelėjęs tiki esant teisinga. O gal tai visgi nėra universali, visiems Dievo dovanojama, dovana? Gal Vasaris visgi teisuš:, Aš dabar įsitikinau, kad kas aš bebūčiau, abejojimų, vidaus kovų ir kentėjimų vis tiek neišvengsiu. Pagaliau, ar reikia nuo jų bėgti? Aš manau, kad ne. Be vidaus kovų ir kentėjimų nėra kūrybos. Tik nuolatos degdamas ir atsinaujindamas meno žmogus gali kūrybiškai save pareikšti.“ Manau, tai ir yra manasis įkvėpimo šaltinis.